

[Kurt Hansen]

ge måder er bedrøvelig nok, er, at de offentligt ansatte er begyndt at aktionere. I sig selv fik disse aktioner ikke umiddelbart et klart resultat, men der var tale om nogle ganske omfattende aktioner fra de så ofte udskældte offentligt ansatte. Vi mener, det er vigtigt, at der kan bygges videre på de manifestationer, der er kommet fra de offentligt ansatte. Demonstrationerne fra de offentligt ansatte må klart vise finansministeren, at de offentligt ansatte ikke vil acceptere denne meget skræppe indkomstpolitik, som man kører fra statsmagtens side, og det er jo især de allerlavest lønnede og de lavere lønnede lønarbejdere inden for det offentlige område, den meget hårde statslige indkomstpolitik rammer.

Jeg mener også, at demonstrationerne fra de offentligt ansatte viser, at de er ved at blive sig deres placering som lønarbejdere mere bevidst. Det har nok været sådan og er det måske stadig væk i et vist omfang, at en del tjenestemænd føler, at de er lidt finere end andre; de har måske følt sig lidt mere loyale over for statsmagten, fordi de har fået en kasket på, og så har det set vældig fint ud. Men jeg mener, at man med de manifestationer, der har været, har kunnet opleve, at man er begyndt på en helt anden måde at diskutere, hvorvidt man overhovedet kan acceptere dette tjenestemandsprincip. Efter vores opfattelse er det godt, at disse diskussioner er kommet i gang, for tjenestemandsprincippet er alene, hvad man kan betegne som et oldnordisk, feudalistisk princip, som der snarest må gøres op med. Det burde naturligvis være sådan, at de goder, der er forbundet med dette princip, højere pensioner og bedre ansættelsesforhold, var noget, der naturligt gjaldt for alle, såvel på det private som på det offentlige arbejdsmarked.

Men når vi taler om støtte til de offentligt ansatte, gælder det naturligvis ikke de allerhøjest placerede, det gælder ikke departementschefer, professorer, oberster, dommere og deres ligemænd. Den lønkamp, vi har sympati for inden for det offentlige, er naturligvis den, der føres af de lavelønnede offentligt ansatte: postbude, sygehjælpere, pædagoger, togbetjente og andre, som ikke vil affinde sig med en løn, der ligger på omkring 80.000 kr. årligt. Det er disse folk, der i altovervejende grad har et meget stort løn efterslæb, som de må have hentet ind på den ene eller den anden måde. Derfor var det

forståeligt, derfor var det glædeligt, at der var så mange, der fandt ud af, at det var vigtigt at aktionere.

Generelt som konklusion kan det siges, at dette indgreb og indkomstpolitikken som sådan må bekæmpes. Skal en afvisning af indkomstpolitikken og en fjernelse af SV-regeringen lykkes, må de privat og de offentligt ansatte stå sammen i en fælles og en solidarisk kamp. Nu må lønarbejderne selv tage fat. Gennem aktioner må kravene fastholdes fra arbejdspladser og fagforeninger. Indgrebet må forsøges stoppet gennem et kraftigt pres på arbejdsgivere og på regeringen, ved at man ude omkring på de forskellige arbejdspladser holder faglige møder, diskuterer situationen, iværksætter punktaktioner, arbejd-langsomt-aktioner eller direkte mere omfattende arbejdsnedlæggelser. Det er slet og ret den eneste farbare vej for lønarbejderne, hvis ikke stigende arbejdsløshed, faldende realløn m. v. skal gå hen og blive permanent smalkost for arbejderklassen.

Lindinger (EP):

Vi må vist her ved afslutningen af første runde af debatten konstatere, at der næsten ikke har været andet end tidsler til statsministeren og hans regering, og selv om jeg ikke vil møde op med en stor buket mørkerøde roser, vil jeg dog her slutte af med en enkelt lille rose – og den kan så være lyserød – som jeg vil give til statsministeren, for jeg synes egentlig, at han har udfoldet ikke så lidt diplomati. Det er lykkedes ham at lægge op til et politisk indgreb, som alle er utilfreds med, og det må jeg udtrykke min tilfredshed med, for næst efter at kunne gøre noget, som er til alles tilfredshed, må det bedste dog være at gøre noget til alles utilfredshed, for tænk, hvis det nu kun var til tilfredshed for én gruppe og til utilfredshed for en anden. Jeg noterer mig alle disse mange tidsler, utilfredshed over hele linjen.

Men hvem kunne egentlig vente, at vi i den situation, som dette land er i, skulle have en statsminister, der kunne finde frem til noget, som alle kunne være tilfredse med? Det er jo helt utænkeligt. Når man tænker på, hvordan vi klarede det sidste gang – i 1977 – med, at mæglingforslaget, som dengang blev forkastet, så vidt jeg erindrer af arbejdsgiverne, blev ophøjet til lov, så er der jo ikke så